

Redskaber, som man forlængst allerede i Menneskealdre har ladet ude af Betragtning baade ved de Forhandlinger, vi havde, medens vi havde Enevælden, og senere under den fri Forfatnings Herredømme her i Landet. Lige siden Ørsted brød igennem med sin Opfattelse om Legemsstraffens Forkastelighed som Straffemiddel, har den danske Lovgivningsmagt kun haft een Bestræbelse i sin Behandling af disse Problemer, nemlig gradvis at indskrænke og afskaffe Pryglestraffen, ikke alene som Straf for fri, men ogsaa som Disciplinærstraf, hvor den allerede fandtes. Men nu ere vi inde i en helt anden Retning, nu ere vi atter inde paa at drøfte disse Straffemidler, og mange af os ere komne ind paa en Tro paa, at man ad den Vej virkelig kan indskrænke Forbrydelsernes Omfang. Men, som sagt, det er ikke tiltalende at gentage, hvad der baade af mig selv og andre Talere i saa rigt Maal er anført herimod. Lad mig blot rekapitulere dette, at der baade er dette, som i Aar kan paavises med saa meget mere Styrke end i Fjor, at der ikke er en Stigen af Voldsforbrydelserne, men tværtimod en Aftagen, saa at der for denne Stignings Skyld ikke er Grund til at indføre ekstraordinære Straffemidler, at Erfaringen absolut og uden Undtagelse overalt viser, at de legemlige Straffemidler ikke have ført til Hensigten, og at det med Hensyn til de unge Forbrydere, som have været underkastede Legemsstraf efter den bestaaende Lovgivning, netop har vist sig, som det er godtgjort fra sagkyndig Side med uigendrivelige Tal, at Tilbagefald til Forbrydelser er størst blandt dem, som have faaet Legemsstraf. At Prygl forhærde og forværre er jo en Kendsgerning, der staa fast hos alle de Praktikere, der have beskæftiget sig med denne Sag. Det er endvidere utvivlsomt, at den begrænsede Nytte, som visse Praktikere tillægge Prygl som disciplinær Straf i Fængsler, af selve disse Praktikere ikke antages at ville gøre sig gældende som Straf for fri Mænd, idet der nemlig er visse Momenter, som her gøre sig gældende, dels at man i Fængslerne kan eksekvere Straffen hurtigt efter dens Idømmelse og efter Forseelsen, og at man har et nøje Kendskab til den paa-gældende Persons moralske Karakter og kan have begrundet Mening om, hvorvidt Straffen kan øve nogen Virkning paa dem eller ikke. Alt dette falder jo i det væsentlige bort, naar Straffen genindføres som Straf for fri Mænd.

Endvidere have vi jo en lang Række Erfaringer fra alle Lande og fra forskellige Kulturperioder, som vise, at man overalt har forladt disse Straffe som uhen-sigtssvarende, som ikke egnede til at indskrænke Forbrydelsernes Tal, som snarere forværrende end forbedrende. Vi kunne nu anføre et nyt Eksempel i den lange Række, nemlig Rusland. Allerede i 1863 afskaffede man der Piskningen som Tillægsstraf for visse grove Forbrydelser, som vi ere i Færd med at indføre her, og ved et kejserligt Dekret af 1904, som blev udstedt i Anledning af Storfyrsttronfølgerens Fødsel, har man afskaffet de sidste Rester af den egentlige Piskningsstraf i Rusland, endogsaa for Kalmukker og Kirgiser. Den bestaar endnu kun som Straffemiddel i Fængsler og for deporterede. Som Straf for fri Mænd findes Pryglestraffen ikke mere i Rusland. Jeg tror ogsaa, at det i Aar gælder saa fuldt som nogen Sinde, at det, her at genindføre Prygl, er at følge den fuldstændig modsatte Vej af den, som man har fulgt alle Vegne ude i Europa. Det er blevet mig fortalt af en for disse Sager meget interesseret Mand, som sidste Aar havde en Samtale med Lederen af det preussiske Fængselsvæsen, Gehejmerraad Krohne, en Mand, som baade i sin tidligere Virksomhed som Fængselsdirektør for et af de største preussiske Fængsler og nu som Leder for det samlede, under det preussiske Indenrigsministerium hørende Fængselsvæsen, har en rig og udstrakt Erfaring om denne Sag, at denne Mand i Anledning af, at der i Aaret 1904 af det danske Folketing var vedtaget en Lov om Genindførelse af Prygl, udtalte sin allerstørste Forbavelse. Han sagde: Er man da virkelig ikke der kommen videre, end at man tror at kunne bekæmpe Forbryderiskheden ved Prygl? Det stemmer for øvrigt ganske med de Anskuelse, som denne Mand har udtalt i sine Værker om Fængselsvæsenet. Han føjede til: Her i Tyskland vilde det være ganske umuligt at tænke sig en saadan Lov gennemført, ikke alene Venstre og Socialdemokraterne, men ogsaa de nationalliberale og Centrum vilde ganske sikkert stemme imod den, den vilde højst kunne faa Stemmer fra nogle yderliggaaende konservative; men sagde han: Sie wollen ja immer hauen, de skulle jo altid slaa løs. Denne Lov er, som sagt, nu i saa høj Grad som nogen Sinde en Handling paa tværs ikke alene af vort eget Lands Udvikling paa dette Omraade, men ogsaa af Udviklingen i det øvrige Europa. Og hvis der saa